

Книгата на Даниил — Деветдесет и шеста

Тройното приложение на пророчеството: Разкриване на пророческата рамка за последните дни

Jeff Pippenger

2024-02-29

Рамката на пророческата вест на Уилям Милър бяха двете запустяващи сили на езичеството, последвани от папството; а рамката на пророческата вест на Future for America са трите запустяващи сили на езичеството, последвани от папството, последвани от отстъпническия протестантизъм, като в края всички те действат едновременно. Основен пророчески ключ за пророческото разбиране на Милър беше, че „ежедневната“ в книгата Даниил е символ на езичеството, защото това установяваше връзката между двете запустяващи сили, която стана рамката на неговото пророческо разбиране. Основен пророчески ключ и за пророческото разбиране на Future for America е, че „ежедневната“ в книгата Даниил е символ на езичеството, защото историческото изпълнение на езичеството установи последователността на събитията в Даниил единадесета глава, стихове четиридесет и четиридесет и първи, която стана рамката на пророческото разбиране на Future for America.

Както винаги става при нова светлина, напредъкът на истината, разпечатана през 1989 година при разпадането на Съветския съюз, бе оспорван от много и различни гласове. Съпротивата, издигната срещу истината, неизменно водеше до по-ясно разбиране на истината. В онези ранни спорове срещу истината, открита в последните шест стиха на Даниил единадесета глава, няколко пророчески правила, намиращи се в Библията, бяха разпознати като съществени доказателства в подкрепа на увеличението на познанието, което настъпи, когато книгата Даниил бе разпечатана през 1989 година. В момента разглеждаме едно от тези правила, което наричаме „тройно приложение на пророчеството“.

Започнахме, като разгледахме две тройни приложения, които на едно равнище представляват една и съща линия, но на друго равнище са различни. Първите две проявления на Рим (езическият и папският) установиха третото проявление — Модерния Рим. Първите две проявления на Вавилон (Бабел и Вавилон) установиха третото проявление — Модерния Вавилон. Модерният Рим е звярът от Откровение седемнадесета глава, върху когото Модерният Вавилон язди и над когото царува. Те са толкова различни, колкото е различен един каубой от своя кон, но също така извършват духовно блудство един с друг, така че на това равнище са едно. Има още две тройни приложения на пророчеството, които притежават подобна взаимовръзка.

Първите две проявления на Илия (Илия и Йоан Кръстител) установяват третия Илия на последните дни. Наред с това първите двама вестители, които приготвят пътя за Вестителя на завета (Йоан Кръстител и Уилям Милър), установяват вестителя, който приготвя пътя за Вестителя на завета в последните дни. Има три важни точки, които трябва да бъдат разпознати в тези две линии на тройно приложение на пророчеството.

Първата точка е, че действителните исторически представители на двете линии на тройно приложение на пророчеството по същество са едни и същи исторически личности, но тяхното предназначение в двете представяния е ясно различно. Втората точка е да се разпознае какво е различието между двете тясно свързани тройни приложения на пророчеството. Различието е, че Илия представлява външно дело в последните дни, а вестителят, който приготвя пътя за Вестителя на Завета, представлява вътрешно дело в последните дни.

Третият момент, който трябва да се отбележи, е, че Исус, като Алфа и Омега, отъждествява третия Илия, а също и третия вестител, който приготвя пътя, както с първи, така и с последен Илия-вестител, и с първи и последен вестител, който приготвя пътя за Вестителя на завета. Вестителят Илия на първия ангел и вестителят Илия на третия ангел съставляват третото изпълнение на Илия, а вестителят, който приготвя пътя, е представен като вестителя на движенията и на първия, и на третия ангел.

Пророк Илия ни представя илюстрация на последния сблъсък между Божия народ и тройния съюз на съвременния Рим в конфронтацията на планината Кармил.

Планината Кармил се намира в северен Израил, близо до средиземноморското крайбрежие. Тя се простира приблизително от северозапад към югоизток и образува ясно изразен хребет, който се простира на около 39 мили (63 километра). Долината Мегидо, известна също като Изреелската долина, се намира на югоизток от планината Кармил. Планината Кармил и долината Мегидо са сравнително близо една до друга по отношение на разстоянието. Разстоянието между тях по права линия е приблизително 20 до 25 мили (32 до 40 километра). На запад от планината Кармил се намира Средиземно море, а на изток от долината Мегидо и Изреелската долина се намира Галилейското езеро, известно също като Тивериадското езеро или езерото Кинерет.

В книгата Откровение битката при Армагедон посочва долината Мегидо и Вдъхновението не е желало изучаващите пророчествата да вярват, че книгата Откровение определя своята вест в буквални понятия; затова, когато назовава Армагедон (Мегидо) като Армагедон, тя използва думата „хар“, която означава планина, за да стане ясно, че битката е духовно представяне на последната битка, към която змейът, звярът и лъжепророкът водят света.

Като отъждестви Мегидо с Армагедон, Йоан се погрижи да стане ясно, че то не бива да се разбира като буквално географско място, защото Мегидо е долина и няма планини. В непосредствена близост се намира планината Кармил, където се състоя сблъсъкът на Илия с Ахав и пророците на Езавел; така и Мегидо, и планината Кармил са образи на последната битка при Армагедон.

Ако начертаете триъгълник с Йерусалим, планината Кармил и долината Мегидо, Йерусалим ще се намира в югоизточния ъгъл на този триъгълник, планината Кармил — в северозападния, а долината Мегидо — в североизточния. Областта, която символично представя битката при Армагедон, е ограничена от две морета, и северният цар (блудницата на Съвременния Вавилон) стига до своя край между моретата и славната света планина. И в

онова време човешкото изпитателно време приключва.

Но известия от изток и от север ще го смутят; затова той ще излезе с голяма ярост, за да погубва и напълно да изтребва мнозина. И ще разположи шатри на своя дворец между моретата при славната свята планина; но ще дойде краят му, и никой няма да му помогне. И в онова време Михаил ще се надигне, великият княз, който стои за синовете на твоя народ; и ще настане време на скръб, каквато никога не е имало, откакто съществува народ, до онова време; и в онова време твоят народ ще бъде избавен — всеки, който се намери записан в книгата. Данаил 11:44–12:1.

Тройното приложение на Илия представлява външното противопоставяне на Божия народ на северния цар, който е глава на тройния съюз на змея, звяра и лъжепророка, водещ света към Армагедон. Тримата врагове на Илия, които бяха прообраз на тройния съюз, бяха Ахав, който беше цар на десетте северни племена, представляващи десетте царе от Откровение седемнадесета глава, които блудстват с вавилонската блудница и се съгласяват да дадат царството си на блудницата за „един час“, който е „часът“ на кризата на неделния закон. Вавилонската блудница беше представена от Езавел, а пророците на Ваал и жреците на горичката на Езавел представляват лъжепророка.

Кризата на неделния закон започва с предстоящия неделен закон в Съединените щати и завършва, когато Михаил се изправи. Когато този неделен закон настъпи, вторият глас от осемнадесета глава на Откровение призовава другото Божие стадо да излезе от Вавилон. Периодът от време от призова да се излезе от Вавилон до приключването на благодатното време е периодът на съда над блудницата Вавилон. Това е и периодът, когато Светият Дух се излива без мярка. Това е „часът“, в който десетте царе се съгласяват да съвладетелстват с тирската блудница, която вече не е забравена. Това е „часът“ на големия „трус“ от Откровение единадесета глава, когато сто четиридесет и четирите хиляди са издигнати като знаме.

И земните царе, които блудстваха с нея и живяха разкошно с нея, ще я оплакват и ридаят за нея, когато видят дима от горенето ѝ, като стоят отдалеч поради страха от нейното мъчение и казват: Горко, горко, великий граде Вавилоне, силни граде! защото в един час дойде твоят съд. Откровение 18:9, 10.

Точно както Йоан определи Мегидо като планината („har“) на Мегидо, за да посочи една духовна, а не буквална истина, така и съдът над вавилонската блудница и Тир е представен като настъпващ в „час“, а също и в „ден“.

Затова нейните язви ще дойдат в един ден: смърт, плач и глад; и тя ще бъде напълно изгорена с огън; защото силен е Господ Бог, Който я съди. Откровение 18:8.

След 22 октомври 1844 г. пророческото време вече не следва да се прилага пророчески и следователно съдът над папската власт е представен като настъпващ в „един час“, а също и в „един ден“. „Часът“ на нейния съд е пророческият период от неделния закон в Съединените щати до приключването на благодатното време. Важно е да се отбележи този период, когато се разглежда Илия от последните дни, защото битката на Илия на планината Кармил следва

вътрешното изпитване на Божия народ от последните дни, а периодът на изпитване както за църквата, така и за света съдържа едни и същи пророчески начала и краища.

Двата гласа от осемнадесета глава на Откровение представляват два отделни призива към две църкви. Първата църква е сто четиридесет и четирите хиляди от седма глава на Откровение, а втората църква, към която е отправен призивът, е голямото множество от седма глава на Откровение. Призивът към сто четиридесет и четирите хиляди се отправя, докато Светият Дух се излива с мярка, а призивът към голямото множество се отправя, когато Светият Дух се излива без мярка.

„Пророкът казва: „И видях друг ангел да слиза от небето, който имаше голяма власт; и земята се освети от неговата слава. И извика мощно със силен глас, като каза: Падна, падна Вавилон великият и стана жилище на бесове“ (Откровение 18:1, 2). Това е същата вест, която бе дадена от втория ангел. Вавилон падна, „защото напои всичките народи с виното на яростта от своето блудстване“ (Откровение 14:8). Какво е това вино? — Нейните лъжливи учения. Тя е дала на света една фалшива събота вместо съботата на четвъртата заповед и е повторила лъжата, която Сатана най-напред каза на Ева в Едем — естественото безсмъртие на душата. Много сродни заблуди тя е разпространила надлъж и нашир, „като преподават за поучения човешки заповеди“ (Матей 15:9).“

„Когато Исус започна Своето обществено служение, Той очисти храма от неговото светотатствено осквернение. Сред последните дела на Неговото служение беше второто почистване на храма. Така и в последното дело за предупреждението на света към църквите се отправят два отделни призива. Вестта на втория ангел е: „Падна, падна Вавилон, онзи велик град, защото напои всички народи с виното на яростта на своето блудстване“ (Откровение 14:8). И в силния вик на вестта на третия ангел се чува глас от небето, който казва: „Излезте от нея, люде Мои, за да не участвате в греховете ѝ и да не приемете от язвите ѝ. Защото греховете ѝ стигнаха до небето, и Бог си спомни нейните беззакония“ (Откровение 18:4, 5).“ Избрани вести, книга 2, 118.

Могъщият ангел слезе в изпълнение на Откровение, осемнадесета глава, когато великите сгради на Ню Йорк бяха сринати на 11 септември 2001 г. с идването на „източния вятър“ на исляма. Тогава той извика „силно с мощен глас, казвайки: Падна, падна Вавилон великият и стана жилище на бесове.“ А след това, в четвърти стих, друг глас „се чува от небето и казва: „Излезте от нея, люде Мои.““ Тези два гласа са „два отделни призива, отправени към църквите“. Двете отделни Божии църкви в последните дни са определени като сто четиридесет и четирите хиляди и голямото множество.

Изпитателният период за сто четиридесет и четирите хиляди започва с исляма на третото „Горко“, който Исаия определя като „деня на източния вятър“. Този изпитателен период завършва с скоро предстоящия неделен закон в Съединените щати и с налагането на белега на звяра. Звярът е фалшивият цар на севера, главата на съвременния Вавилон. Вавилон е лъвът в седмата глава на Данииел, а непокорният пророк от Юда, който представлява лаодикийския адвентизъм, умира в периода, който започва с „осела“ на исляма (11 септември 2001 г.) и завършва с „лъва“ (съвременния Вавилон).

В периода от време, представен като „гроба“ на непокорния пророк на Лаодикийския адвентизъм, късният дъжд се отмерва, докато се отправя отделен призив към църквата на сто четиридесет и четирите хиляди. Когато този период завърши, в „часа“ на „голямото земетресение“, представляващ неделния закон в Съединените щати, настъпва периодът на втория глас от Откровение осемнадесета глава с налагането на белега на звяра, който е белегът на северния цар. В същото време ислямът на третото „горко“ се използва, за да донесе прогресивно нарастващ съд над един отстъпнически свят. Вестта, прогласявана от „знамето“ на сто четиридесет и четирите хиляди по време на този втори отделен призив към църквата на „голямото множество“, посочва „белега“ на „северния цар“ и ролята на исляма на третото „горко“, представен като „чедата на изтока“.

Вестта, която разярява папската власт в четиридесет и четвъртия стих на единадесета глава от Данииел и която поставя началото на последното папско кръвопролитие, е представена като „слухове от изток“ (исляма) и от „север“ (белегът на звяра). В този период, както и в предишния, ислямът на „източния вятър“ донася съд над Съединените щати, за да започне периода, а периодът завършва, когато царят на север дойде до своя край „между моретата и славната света планина“, в долината Мегидо и планината Кармил.

Периодът на съда над съвременния Вавилон, който представлява нейното смъртно легло (гроб), започва със символа на изтока и завършва със символа на севера, точно както смъртното легло на непокорния лаодикийски пророк завърши при първия отчетлив призив към църквите. Гробът (смъртното легло), в който са погребани както лъжливият пророк от Ветил, така и непокорният пророк от Юда, е представен между „осел“ и „лъв“.

Илия представлява Божия народ на последните дни, който бе изправен пред троен враг, представен от Ахав, Езавел и пророците на Езавел. Езавел е символ на папската власт в четвъртата църква — Тиатир, а нейните пророци при Кармил бяха представени от пророците на Ваал и жреците на ашерите. Ваал представлява мъжко божество, а жреците на ашерите представляваха Астарта, женско божество; така лъжепророците на Езавел се състояха от мъже и жени, представлявайки съчетанието на Църква и Държава, което е представено от образа на звяра в книгата Откровение.

Именно Съединените щати първо издигат образ на звяра в Съединените щати, а след това и в света, и именно Съединените щати са лъжепророкът на тройния съюз. Ахав, царят на десетте племена, представлява десетте царе от Откровение седемнадесета глава, тоест змея, а Езавел е звярът. Илия беше в противоборство с тройния съюз на съвременния Вавилон на планината Кармил, където вавилонската блудница идва до своя край и няма никой да ѝ помогне. Тройното приложение на Илия представлява външното противоборство, което се изправя срещу Божия народ в последните дни, и Илия представлява пророка, който е в пряко противоборство с тези три сили.

Важен елемент от историята на Илия е „дъждът“, който представлява късния дъжд, изливан в историята на това противопоставяне. В навечерието на противопоставянето на планината Кармил Илия ясно е заявил, че няма да има дъжд, освен по неговото слово. Периодът, който

предхожда „часа“ на съда над Йезавел, е периодът, представен от първия отличителен „глас“, даден на църквите. Този „глас“ дойде на 11 септември 2001 г., и през този период „дъждът“ беше само „измерван“, и през този период имаше две съпернически си вести за късния дъжд, които бяха свързани с дебата на Авакум. Едната беше фалшивата вест за плача за Таммуз, която представляваше „вест за мир и безопасност“, а другата беше истинската вест за третото горко на исляма.

Истинската вест за „късния дъжд“ се основаваше върху ролята на исляма в третото Горко. Тази вест произхождаше от един източник (който беше Future for America), и двете вести се бореха за надмощие, докато историята не потвърди валидността на истинската вест, а също и не потвърди безумието на една вест за „мир и безопасност“ в такова време като това.

„Пророчествата на Даниил и на Йоан трябва да бъдат разбрани. Те се тълкуват взаимно. Те дават на света истини, които всеки трябва да разбира. Тези пророчества трябва да бъдат свидетелство в света. Чрез своето изпълнение в тези последни дни те ще се обяснят сами.“ Kress Collection, 105.

Първото изпълнение на Илия в тройното приложение на Илия се потвърждава от втория Илия, когото Исус посочи като Йоан Кръстител. Заедно тези двама свидетели установяват третия Илия.

И когато те си отиваха, Исус започна да говори на множествата относно Йоан: Какво излязохте в пустинята да видите? Тръстика, люлеяна от вятъра ли? Но какво излязохте да видите? Човек, облечен в меки дрехи ли? Ето, онези, които носят меки дрехи, са в царските дворци. Но какво излязохте да видите? Пророк ли? Да, казвам ви, и повече от пророк. Защото това е онзи, за когото е писано: „Ето, Аз изпращам Моя вестител пред лицето Ти, който ще приготви Твоя път пред Тебе.“ Истина ви казвам: между родените от жени не се е издигнал по-голям от Йоан Кръстител; но и най-малкият в небесното царство е по-голям от него. А от дните на Йоан Кръстител досега небесното царство търпи насилие, и насилници го грабят. Защото всички пророци и законът пророкуваха до Йоан. И ако искате да приемете това, той е Илия, който трябваше да дойде. Който има уши да слуша, нека слуша. Матей 11:7–15.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

„Днес, в духа и силата на Илия и на Йоан Кръстител, вестители, определени от Бога, привличат вниманието на един свят, обречен на съд, към тържествените събития, които скоро ще се случат във връзка с последните часове на благодатното време и явяването на Христос Исус като Цар на царете и Господ на господарите. Скоро всеки човек ще бъде съден за делата, извършени в тялото. Настанал е часът на Божия съд и върху членовете на Неговата църква на земята лежи тържествената отговорност да отправят предупреждение към онези, които стоят, тъй да се каже, на самия ръб на вечната погибел. На всяко човешко същество по целия свят, което ще обърне внимание, трябва ясно да бъдат представени принципите, поставени на карта във великата борба, която се води — принципи, от които зависят съдбините на цялото човечество.“

„В тези последни часове на благодатното време за човешките чада, когато участта на всяка душа съвсем скоро ще бъде решена завинаги, Господ на небето и земята очаква Неговата църква да се събуди за действие както никога преди. Онези, които са били направени свободни в Христос чрез познанието на скъпоценната истина, са считани от Господ Исус за Негови избрани, облагодетелствани повече от всички други люде по лицето на земята; и Той разчита на тях да възвестяват хвалите на Онзи, Който ги е призовал от тъмнината в Своята чудна светлина. Благословенията, които тъй щедро се изливат, трябва да бъдат предавани на други. Благата вест за спасението трябва да отиде до всеки народ, племе, език и люде.“

„Във виденията на пророците от древността Господ на славата бе представен като даряващ особена светлина на Своята църква в дните на мрак и неверие, предшестваци Неговото второ пришествие. Като Слънцето на правдата Той трябваше да изгрее над Своята църква „с изцеление в крилете Си“. Малахия 4:2. И от всеки истински ученик трябваше да се разпространява влияние за живот, смелост, помощ и истинско изцеление.

„Идването на Христос ще стане в най-мрачния период от историята на тази земя. Дните на Ной и на Лот представят състоянието на света непосредствено преди идването на Човешкия Син. Писанията, сочейки напред към това време, заявяват, че Сатана ще действа с всякаква сила и „с всяко несправедно заблуждение“. 2 Солунци 2:9, 10. Неговото действие ясно се разкрива чрез бързо нарастващия мрак, многобройните заблуди, ереси и измами на тези последни дни. Сатана не само води света в плен, но и неговите измами проникват като квас в църквите, които изповядват нашия Господ Исус Христос. Голямото отстъпление ще се развие в тъмнина, дълбока като среднощ. За Божия народ това ще бъде нощ на изпитание, нощ на плач, нощ на гонение заради истината. Но от тази нощ на мрак Божията светлина ще засияе.“ Пророци и царе, 716, 717.